

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

5. Ex fundamentorum euersione affirmantis impugnatio postrema.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

Deus intuitiue visus medium naturale, & naturaliter determinatum sit, quia æque, vt dixi, à Deo attinguntur, ad ipsumque spectant, quantumvis magis, minusve perfecte & clare videatur, dummodo clare, & intuitiue videatur, à magis, vel minus, imò & minime Beatis, tamen Beatis, æque, nec magis ad vnum, quam ad reliqua possibilia in ipso cognoscenda determinabit: dummodo vel ad vnum solum videndum in ipso naturaliter determinet, vt in aduersariorum sententia ad aliqua videnda in Deo, tanquam medio determinet, vel minime Beatum; etsi verum sit ad ea, vel clarius, & perfectius, vel minus perfecte, & clare, pro maiori, vel minore claritate, & perfectione visionis Dei medij, magis, vel minus Beatis sit locus.

3. Patet id quidem, siquidem, vt ad vnum possibile in ipso tanquam medio naturali videndum Deus visus, quantumvis minus clare, & remisse, naturaliter determinet Beatum: cum eodem titulo, & ratione proflus intellectui, adhuc formaliter, æque primo naturaliter iuxta aduersariorum sententiam determinet ad illud, & ad reliqua, non est vnde naturaliter ad reliqua non determinet cognoscenda, & ad vniuersum, vel reliquorum tantum cognitionem in ipso habendam; vel ex ipso deducendam, naturaliter coarctetur, & teneatur. Ratione hac præoccupauimus aliquid aliud: quod nimirum à perfectius intensius Deum videntibus magis intimius, profundiusque (vt sic loquar) Deum medium penetrari: ex maiori vero, & perfectiori medij penetratione plures veritates naturaliter deduci certum experientia quotidiana est: quare mirum non esse, si Beati Deum intensius, perfectiusque videntes, plura in ipso possibilia naturaliter, quam remissius, imperfectiusque ipsum intuentes Beati alij cognoscant. Præoccupauimus, inquam, solutionem hanc terminis illis æque primo: si enim æque primo Deus quocunque velis titulo ratione si bi intrinseca formaliter possibilia omnia attingit, eaque omnia ad ipsum æque primo, neque vnum ratione alterius, medietate altero, utcumque clare, & vt est in se, semel absoluteque visus, æque eodem primo, vt naturale medium ad omnia cognoscenda naturaliter, vel ad nullum in se, tanquam medio cognoscendum determinabit: quoniam sit ex parte motionis intentionalis, & determinationis naturalis Dei visus ad aliqua præ reliquis cognoscenda ratio vlla, vel apparens.

4. Inde euanesce exemplum adductum, atque ex eo infracta pro solutione instantia, etenim, quod frequenter experimento didicimus est, plures ex remotioribus, longiusque à medio distantibus veritates ab his, qui, vel maiori ingenij acuminis, & profunditate pollent, magisque proinde, & viuidius, atque (vt modis cognitionis abstractiue nostræ patitur) clarius medium penetrant, in illo, vel ex illo ita penetrato deduci, quia clarior, viuidioreque huius penetratio veritatum immediate in illo, vel ex illo cognoscendarum cognitionibus faciunt claritatem maiorem, quam habeant earundem ex minus clare viuide cogniti media cognitione, quæ adeo imperfecta propterea esse potest, vt mens illa ad vltiores veritates deducendas progredi nequeat: vt posset, si primæ illæ clarior viuidioreque cognoscerentur, ex quo nihil pro cognitione vnius veritatis, vel plurium ex immediatis medio præ aliis immediatis, & æque proximis (vti possibilia omnia Deo sunt, vt diximus) deduci contra nos, & pro solutione data proxime, nemo non videat: maxime, cum Dei medij ad possibilia cognoscenda cognitio, visio ipsius intuitiua sit, vt statim legem Beatis omnibus vlti venit: id quod clarius ex iam dicendis patet.

5. Certa sane proxime dicta, & explorato certa sunt. Negare tamen non possumus (quod experimento etiam quotidiano didicimus) ex viuidiore clariore, profundioreque per abstractiuas nostras cognitiones medij penetratione, plures etiam & immediatas, & proximas medio veritates deduci, quam ex obscuriore, minusque viuida, & profunda penetratione ipsius: quin, ex perfectiori, & profundiori terminorum propositionis vnius penetratione abique medio vlti eius veritatem dignosci, posseque, imò de facto elici assensum veritati in ea inclusa, quæ est minus perfecta & profunda, sed quasi extrema, & perfunctoria eorundem terminorum cognitione, nec dignosceretur; neque assensus ipse elici posset certum mihi est: & ex quo plura esse in Philosophia ac Theologia prima, nec per

aliud & per se principia probabilia perspectum iametsi habeo, præsertim ex lectione profundius nostri Valquez, Etenim in huius prædictis ad suos discursus notationibus nullo medio illas sæpe probare, cum recens Theologia auditor videret, sine fulcro illum, ac puro arbitratu suo discurrere sæpe, atque opinari censebam: postea vero notata illa meditatio, & terminorum propositionum, quas in eis statuebat, rursus legens, reperi propositiones illas doctoris profunditate, & penetratione terminorum ex ipsis, quos explicuit, terminis notas probabilissimas fuisse, atque si eorum subiuncta à Valquez explicatio attente legatur, cuius non inepto homini verolissimæ apparebunt, quin plerumque aliunde ex mediis aliis suaderi earum veritas possit: id pro lectione tanti Doctoris obseruari.

6. Verum, etsi ita hæc in abstractiuis mediis cognitionibus perfectioribus, etiam quoad immediatas ipsas veritates, habeant, quia cum omnibus nobis immediata medij connexio, nec de se, ac in se per illas nobis appareat, sed per species alienas, vel aliunde, vnde scilicet, connexio cum aliquibus cognosci potest, saltem facilius, secus cum alias: at vero medium in se videnti, & intuitu æque immediate veritates omnes attingens, & continens, neque connexio eius cum aliqua veritate, quam cum immediatis reliquis magis, clariorque appareat, quare neque illud ad has præ illis in seipso cognoscendas naturaliter, hæc, qua medium, & determinatum naturale mentem intentionaliter mouere, & determinare. Dixi proxime, & sæpe, medium intuitiue visum, qua naturale determinatum, & medium naturaliter ad vnam veritatem immediatam præ aliam, imò quia ad omnes mouere non posse: ac proinde neque Deum, vt medium determinate naturaliter mouere Beati ipsam, vt in se est, videnti intellectum posse ad vnum possibile cognoscendum, quin ad cognoscenda in ipso possibilia omnia naturaliter moueat, ac determinet, si miraculum ex Dei puro arbitrio abit: vnde occurrit euasione alteri, quod nimirum ex Dei voluntate magis Beato plura possibilia in Deo medio, minus vero pauciora monstrantur: id enim non miraculose modo, & ultra medij exigentiam naturalem, sed violente, & contra ipsius exigentiam fieret: iniuriusque, & conaturalius esset, si ex sola Dei voluntate, ac non ex determinatione Dei medij, plura possibilia beatorum, minusque beato pauciora ostenderemur: si enim naturali motioni, & virtuti determinatiue medij standum sit, Deique velit, non ostendi in Deo medio Beatis omnibus omnia, naturaliter ac sine violentia eius virtuti determinatiue illata, et omnino impossibile: id quod solum argumentum nostrum contendit, & vt absurdum aduersarij iudicantur.

CERTAMEN V.

Ex fundamentorum euerfione affirmantis impugnatio postrema.

1. Vltima affirmantis sententia vniuersum impugnatio, & negatiue nostræ probatio fundamentorum illius euerfio est: & sane, quæ à ratione sunt obiter discimus: nam quæ respectum realem transcendentalem Dei ad creaturas quouis titulo, siue omnipotentia, siue scientia, etiam comprehensiuæ vel Dei, vel possibilibus discimus certam. 2. & quoad comprehensionem attinet, cui insitit maxime pro affirmante sententia Abbis constat ex dictis in simili quæst. 1. certam. 2. num. 2. & 3. Deum se perfectissime comprehendere, quin vllam in se, tanquam in medio, creaturam cognoscat, & quamquam nec Dei potentia, cuiusvis obiecti comprehensio, & scientia cognosci à nobis absque suis terminis possit, non probat suis, vel terminis, vel obiectis essentia sua connexas esse ratione respectus realis transcendentalis earum ad illa: sed solum ex imperfecto nostro modo cognoscendi, relata, connexæque illis esse secundum dici, quod secus euenit absolutas eas, vt in se sunt, intuitibus, quomodo se Deus videt, vt constat ex certam. 2. num. 12. atque ex pluries 1. & 2. quæ dictæ

dictis. Nec præstat contra dicta citatis locis pro comprehensione subiecti ex vi visionis sui, tanquam mediæ creatæ possibilis non videat, sed solum ex vi visionis sui, tanquam primarij obiecti, & adequati specificatiui infinitæ sue cognitionis: quod, si alia plura non ab ipso, vel factibilia, vel facta (per impossibile) essent, ac proinde nihil sui, adhuc extrinsecum, forent, in se etiam tanquam in obiecto primario, & specificatiuo, siue ex vi visionis sui, tanquam specificatiui, videret. Fætor enim sed comprehensio solum requirit, vt ex vi visionis obiecti comprehensa omnia illius, siue intrinseca, siue extrinseca videantur: non autem excludit quod eodem modo ex vi visionis obiecti alia videantur, si adint.

2. Obiectis videretur: cum ens, & verum idem sint, quod dat rebus esse, dat & verum, seu posse cognosci, aut omnipotentia dat rebus esse: ergo & dat verum, seu cognosci posse, hoc est cognoscibilitatem: hoc autem dat medium, quæ in ipso cognoscenda sunt: ergo omnipotentia est medium in quo cognoscenda sunt creata possibilis, id quod his terminis illustrat Herice, sicut se res habet ad esse, se habet ad cognosci: ergo omnipotentia, quæ est causa rebus, vt sint, causa erit, ac medium, vt cognoscantur. Nihil in obiectiōne non acquiescit. Distingue maiorem primam quod dat effectiue esse dat effectiue verum posse cognosci: pure terminatiue, & materialiter facit: cognoscibilitatem dat motiue, & vt ratio formalis cognoscibilitatis, ac illius diffinitio: & similiter, dat maiorem de donatione effectiue ab omnipotentia, distinguere consequens, ergo & dat effectiue verum pure terminatiue, & materialiter, id est materiam, & terminum, seu obiectum cognitionis, concedo (quod enim reuera, & solide non est, sed solum apparetur esse, reuera vere non cognoscitur) concedo; dat motiue, & vt ratio formalis cognoscibilitatis, siue ob quam tanquam ob determinatum cognosci possint, nego consequentiam, ita, autem, non effectiue solum, dare debet medium, quæ medium, cognoscibilitatem seu verum obiecto: idem respondendum est eadem difficultati vt ab Herice proponebatur; in qua antecedentis, sicut & aliorum axiomaticum vulgatum, & vt sonant, arripitur, plures sensus falsi sunt, vixque vnus verus. Adde omnipotentiam non dare esse possibilis, quæ talibus, de quibus quæstio, sed existentiis: neque esse actiue adhuc possibilium quæ talium: vade patet, extra rem quæstionis huius, & inepte contra nos vitiumque argumentum efformari.

3. Ex sancto Thoma opponuntur plura 1. p. q. 12. a. 3. Omnia sunt in Deo si ut effectus virtutis in sua causa: sic igitur videtur omnia in Deo sicut effectus in sua causa: ite autem intellectus preest in causa comprehendere omnes effectus, qui causam vult comprehendere, quibus similitudine scripti 1. contra Gentes cap. 69. vbi generalem hanc suam doctrinam cognitioni creaturarum a Deo sic applicuit, effectus cognitio sufficienter habetur per cognitionem cause: cum igitur Deus suam essentiam plenissime cognoscit, per quam est causa, oportet ponere quod alia cognoscit, & lect. 3. in cap. 7. Dionysij, in ipso diuino esse existit omnis esse. Aliter enim per suam essentiam non posset omnia cognoscere, nisi omnia causaliter in ipso essent. Hæc ex sancto Thoma difficiliora, & quæ verosimiliter facit illum pro affirmante sententia siliunt; quin probabilis (in eo iudicio, & ingenuitate) responsio sit, velle ipsum tantummodo creaturarum cognitionem emendicatis speciebus a creatis obiectis non egere: quæ, licet alius iam obiectis conueniant, non autem recitatis locis, vt verba demonstrant, nam potentia speciei tota ad cognitionem est, non ad obiecta: & tamen sanctus Doctor ex potentia Dei ad obiecta, non autem ad cognitionem, infert in se, tanquam in creaturam omnium causa a Deo cognosci. Nec loquitur de se vt medio materiali solum: aliud mihi enim verbum sonant.

4. Cum autem ubique Deum absolutum a creatis dicat, cum quo, vt vidimus, medium ad creaturas cognoscendas esse repugnat, non eo illum sensu, quo volunt aduersari, locum fuisse verosimilius est. Respondet ergo generale principium eis locis tacuisse effectus nimirum in suis causis cognosci: quod certissimum est, non autem respectu omnium cognoscendum, & modorum cognitionis eodem modo verificandum docuisse: nam in creatis intellectibus abstractiue causas cognoscantibus effectus

tanquam in medio cognosci: & eo plures, quo perfectius profundiusque, & plenius causa cognoscitur, vt docuimus, expectantiue notissimum supponit, idque independenti respectu reali transcendenti, & connexioni physica causæ, ad rationem mediæ physici necessario, cum suis effectibus cognoscendis: cum ad abstractiue cognitionem extremorum in medio, vel ex medio, cuius cognitione extremorum cognitio deducitur iudicatiua, logica, & metaphysica eundem ad seipsum connexio sufficiens sit, ac sola subterfugens, vt dicebamus cert. 2. Beatis vero Deum intuitiue, & vt in se est, videntibus, est medium physicum naturale Deus non sit, iuxta dicta a certam. 2. & præsertim certam. 4. pro meritis, & perfectione visionis Beati vniuersiuique de Deo omnium causa, Deus mediæ partes supplet, quæ sic viso sibi non suppetunt: vt videns ea videat, quæ si abstractiue eadem proportionem cognoscere, cognosci in ipso, tanquam causa, & medio deberent.

5. Deus autem se rerum causam infinite clarius, & perfectius videns reliqua videt, non quia ratione causæ, quæ tali, vt medio, in quo illa cognoscatur, vtatur: quod doctrinæ sancti Thomæ repugnat; ac proinde nusquam omnipotentia (quæ ratio formalis causæ creaturarum, & actiua earum eminentialis contentia est) eis meminit locis, sed effectiue, quæ neutrum formaliter est. Altiore igitur sensu in se, vt causa, atque quia se omnium causam, & omnia in se suæque essentia continentem creatæ omnia Deum cognoscere docuit: etenim, cum Deus eminentissimus, ac perfectissimus causa sit: cunctaque proinde in genere entis, cum actiue, tum idealiter in sua essentia continetur, (alioqui nec omnia actiue nec rationaliter, & libere a se producibilia contineret, alteri cuiusque defectu eminentissimus, ac perfectissimus creaturarum causa non esset) sit vt rationem omnium entium obiectiue formalem, eminenter tamen, in suo formalissimo esse continetur: ac subinde rationem veri seu cognoscibilis, siue idem formaliter cum ratione entis sit, siue formaliter diuersa (quod prout ad rem præsentem attinet) eadem, vel simili eminentia claudat, cum autem ex suo infinito esse, (quod proinde omne aliud esse continere debet, cum actiue, tum idealiter, vt causa omnis alterius esse perfectissima sit) obiectiue proueniat eius cognitionem infinitam e genere suo, & omnium scientiam esse: sit iidem ex hac omnis entis, & subinde veri formalis eminentialis contentia essentia diuina ad rationem causæ cum actiue, tum idealis perfectissime præsupposita, rationem formalem adequatam specificatiui diuine cognitionis ad omne ens verum, seu cognoscibile formaliter representandum formalissime prouenire: ac tandem ad rationem causæ omnium Dei de omnibus cognitionem esse reducendam, (non formalis quidem causæ, sed præsuppositiue) seu formalis eminentialis contentia: omnis esse, & entis in essentia diuina, absque qua omnium causa neque actiua, neque idealis Deus foret.

6. Idcirco sanctus Thomas non ad omnipotentiam, seu virtutem actiue formalem vt in se tanquam causa creatæ cognosceret, recurrit, sed ad essentiam in qua formaliter, & formalis eminentialis omnis entis contentia est: clarius autem suam hanc doctrinam tradit 1. p. q. 14. a. 5. verbis illis, quæ opponi etiam nobis solent. Alia autem a se videt non in ipsis, tanquam formalibus ea videnti rationibus (nam materialiter, & terminatiue in seipsis ipsa absque dubio videt) sed in seipso: in quantum essentia sua continet similitudinem aliorum ab ipso, quibus lucem accipiunt verba data ex lectione 3. in cap. 7. Dionysij, quæ duobus prius recitatis, clarius hanc doctrinam insinuant, & aptissime ad testimonium Dionysij, quod interpretatur, nobisque etiam obici solet; sique habet. Si secundum vnā causam Deus omnibus existentibus esse irradiat: secundum eandem causam scilicet omnia ex ipso existentia: quæ sic vertit Hyparsiot. Si secundum vnā causam Deus omnibus impertit, vt sint, secundum illam ipsam causam cognoscet omnia quæ ex ipso sunt (nota sequentia) & ex ipso existunt, addit Dionysius ibidem: in ipso diuino esse existit omne esse. Aliter enim per suam essentiam non posset omnia cognoscere, nisi omnia in ipso causaliter essent. Neque enim ea quæ sunt, ex his quæ sunt, nouit diuina mens, sed ex se. & in se per causam rerum omnium cognitionem, scientiam, notitiamque anticipatam

RTEGA
A. pari
Vla

anticipatam habet. Sic legitur hac Ambrosii. Florent. apud Heriz. d. 5. c. 5. ex se & in se secundum causam omnium notitiam. & scientiam, atque substantiam anticipat. Pergit Dionysius. Non quod per speciem, sicut nostra cognitiones singula consideret; sed uno causa complexu, ipsa enim ipsam omnium causa cognoscens diuina mens, qua tandem ratione, qua ab ipsa sunt, & quorum causa est ignorabit? Hæc igitur ratione Deus entia nouit non enim scientia (tanquam specificatiuorum ut nobis euenit) sed sui.

7. Hæc inquam omnia de se satis obscura, & ambigua data nostra doctrina clarescunt, quam mutua etiam vicissitudine illustrant: siquidem ad continentiam formalem eminentialem omnis entis, & esse creati in ente à se, seu essentia diuina ad causam, & omnipotentiam rationem formaliter præsuppositam reducitur tandem à Dionysio, cuiusque interpretibus de creatis omnibus scientia, & cognitio diuina. Secundo formalis eorum omnium cognitio, & representatio anticipata esse in Deo asseritur expresse ab eisdem: id quod ex munere medijs Deus, ut causa nequaquam potest habere: qua medium siquidem solum pro signo cognitionis sui munus determinandi ad formalem creatorum cognitionem habere posset, non autem cognitionem suam, qua ipsius cognitionem formalem, formalem etiam creatorum cognitionem esse: id autem solum habet, habereque potest eo, quod omnis scientia infinita è genere suo scientia Dei, essentia ipsius, ratione eminentialis continentia præsupposita formalis omnis entis, & esse creati ad rationem causæ, & omnipotentia, adæquatum specificatiuum, ut diximus, sit: inde enim euidentis est cognitionem suæ essentia pro nullo signo esse posse, quin eadem formalis intellectus creatorum omnium formalis, quoad intrinsecum, creatorum cognitio sit, ipsorumque extrinsecum, pro statu quouis positionem anticipata præcedat: id ipsum de Dionysio, & reliquorum mente suadet exemplum, quo statim Dionysius suam doctrinam confirmat, & illustrat, quemadmodum (subdit) etiam lux per causam in se tenebrarum notitiam anticipatam, & informatam habet: ad quæ optime Valquez noster aduersarios rogat: an velint ex mente Dionysii esse, & asserere lucem, quæ tenebrarum destructiua prorsus, & contradictorium est illarum quouomodo causam esse, atque in ea qua tali, ut in medio tenebras nosci: certe neque eorum ingenium in tantam insaniam rueri illos permittet, nec subiuncta Dionysii ratio: quod non aliunde quam ex luce tenebras nouerit: nempe, tanquam in termino necessario præcognoscendo ut tenebræ, quæ lucis priuatio sunt, cognoscantur, ac proinde de se cognitioni suæ qua, Deoque ipsius adæquato specificatiuio formalis creatorum cognitio repugnat, recte lux, cuiusque cognitio respectu cognitionis tenebrarum comparatur.

8. Leuiores licet, duo tamen contra aduersarios hæc in locis his, quæ nobis opponunt, notare non omittam. Primum omnia hæc loca de cognitione creatorum existentium non autem possibilem in Deo esse expressissimam, ut ea legenti, & rationem supra à nobis datam parebit: quare importune hic ea nobis obtrudi. Alterum est præfatis locis indifferenter à Patribus dici in se, vel ex se, ut causa Deum, creaturas, & alia à se cognoscere: obiectantes vero subtiliores ex se, ut causa mediocriter creaturas nosse nusquam admittunt, sed mordicus negant: quare in iis ipsis, quæ nobis opponuntur exponendis obiectionibus, etiam erit ex parte laborandum: sicuti & in illo quod etiam hic obtrudunt, ex Concilio Valentino sub Lothario Imp. c. 2. Deus nouit omnia antequam fiant ex sua omnipotentia, & incommutabili maiestate: sed an diuina maiestas, & incommutabilitas medium etiam in quo Deus creatura cognoscit iuxta aduersarios erit: illud igitur ex omnipotentia, & incommutabili maiestate æque applicitum non medium denotat, sed rationem cur à nobis Deus ab æterno creatura cognoscere probetur: quia in ea ab æterno posset, sed in tempore mutabilis esset, non immutabilis & in eam posset, non esset omnipotens perfecte, quia non eorum operatiuus per rationem, & arbitrium.

QVÆSTIO III.

An futura sue conditionata sue absoluta Deus in medio aliquo noscat?

DE VLTICI adeo grauis difficultatis in vna eademque questione complexio methodo nostræ (quæ claritati, & difficultatum distinctæ ac dilucidæ excursioni in primis studet) videbitur aduersa: verum quia nihil fere de eis speciatim, atque ex instituto disputandum in præsentiarum hoc est, quod examinatum in superioribus, ac definitum in terminis, aut in simili non fuerit, vel priori sede non sit deinceps discutiendum per otiumque statendum, & confirmandum, utraque difficultate iustam (quod fieri ex altera seorsim non poterat) instructissimam questionem: seorsim tamen suis certaminibus de vnaquaque agemus: ne quod cuique speciale, siue in re, siue in Doctorum sententiis sit, vel ignoretur, vel confundatur.

CERTAMEN I.

Nullum futurum conditionatum in medio aliquo Deus cognoscit.

1. **T** Ot sane cognoscendi futura conditionata libera, seu proprie futura conditionate assignari Deo possent, quot ipsi ab absolute futura cognoscenda eidem ab Authoribus assignantur; siquidem, quæ absolute posita futurum absolutum indefectibiliter ponunt, ac illud futurum de cognita infallibiliter inferunt absolute fore, ac media sunt, in quibus, vel ex quibus absoluta eius futuritio iuxta varias sententias cognoscatur, eadem in hypothetico, seu pro conditione posita eiusdem conditionatum futuritionem apponent, foreque indefectibiliter sub eisdem facient, & cognita ita sub ipsis fore demonstrant: atque à Deo ad eius conditionatum futuritionem cognoscendam media formalia, & determinantia Deo erunt, si semel à Deo cognoscantur: quare hic, non adeo antiqua, decreta prædeterminatiua omnino absoluta Thomistica, & alia aliquorum illegitimorum Scotistarum decreta similia physicaque prædeterminationes Recentium Thomistarum posita in hypothetico in medijs formalibus Deum ad conditionatam contingentis futuritionem à Deo cognoscendam, confectarie ad vniuersumque ex memoratis Doctoribus sententiam, numerati hic deberent: sed quoniam, necessaria ne vel conducentia ea omnia sunt ad absolutam contingentis futuritionem apponendam (vnde tota ad rem præsentem definitio pendet) examinare, ad examen mediocriter formalium dignoscendæ contingentis futuritioni absolute spectat, ex nunc opinionibus referendis, atque speciatim repellendis merito abstinemus: atque ex ibi statim dicendis, de eis omnibus media formalia ad futuritionem contingentis conditionatam à Deo cognoscendam vniuersim negare habemus satis: ne eadem fastidiosæ, & inutiliter repetantur.

2. Igitur Thomistæ, nec plures, nec sapientiores, ut vidimus d. 6. ex primis, qui nostri Molinæ scientiam mediam fuerunt perterriti, decretum subiectiue absolutum obiectiue conditionatum pro futuritione conditionata contingentis statuenda commenti sunt, ut scientiam mediam abolerent, atque eius loco naturalem solum, & simpliciter intelligentiam à Deo in eo decreto tanquam medio formali habitam statuerent: verum, cum ex decreto prædeterminatiuo suo omnino absoluto necessario ad futuritionem contingentis absolutam apponendam, cum ea, quæ de se connecto in hypothetico, siue pro conditione posita, necessario, & infallibiliter eiusdem contingentis conditionata futuritio